

Zodpovednosť platforiem vyplývajúca z ich postavenia ako zmluvnej strany, sprostredkovateľa a sekundárne zodpovedného subjektu¹

Liability of Platforms as Contract Parties, Intermediaries and Secondary Liable Subjects

Marianna Novotná
Milan Hulmák

Abstract: *The paper discusses the possibilities of considering the platforms being liable within their position as an “intermediary” in the broadest sense in the triangle relationship of the platform, the supplier (service provider) and the recipient of services or goods (customer). Given the extension of possible interactions in the field of liability between the platform and its users, the liability issues discussed are limited in particular to defining in which cases, under what conditions and to what extent as well as in what position the platform also bears (should bear) liability for the performance provided by the supplier.*

Key Words: *Civil Law; Intermediary Platforms; Contract Liability; Liability of Intermediary; Predominant Influence of Platform; the European Union.*

Abstrakt: *Príspevok sa zaoberá otázkou, akým spôsobom je možné nazerať na problematiku vyvodenia zodpovednosti sprostredkovateľskej platformy v rámci jej postavenia ako „sprostredkovateľa“ v tom najširšom slova zmysle v trojstrannom vzťahu platformy, dodávateľa (poskytovateľa služieb) a koncového príjemcu služieb alebo tovaru (zákazníka). Vzhľadom na šírku do úvahy prichádzajúcich interakcií v oblasti zodpovednosti medzi platformou a jej používateľmi sa predkladané úvahy obmedzujú predovšetkým na vymedzenie, v ktorých prípadoch, za splnenia akých podmienok a v akom rozsahu a postavení zodpovedá (mala by zodpovedať) platforma aj za plnenie, ktoré je poskytované dodávateľom.*

---

¹ Príspevok bol vypracovaný v rámci riešenia výskumného projektu Agentúry na podporu výskumu a vývoja č. APVV-17-0562 s názvom „Zmluvy uzatvárané prostredníctvom elektronických platforiem“, zodpovedný riešiteľ doc. JUDr. Kristián Csach, PhD.

Kľúčové slová: *Občianske právo; sprostredkovateľské platformy; zmluvná zodpovednosť; zodpovednosť sprostredkovateľa; prevažujúci vplyv platformy; Európska únia.*

Úvod

Niekoľko posledných rokov sme svedkami vzráňajúcej sa (čo do svojho obsahového záberu, a zákonite tým aj do samotného rozsahu) odbornej diskusie o postavení platforiem z pohľadu sociálneho, ekonomického, právneho, či v určitých aspektoch i z pohľadu etického. Platformy ako akési základne, ktoré sú zdieľané spoločne viacerými účastníkmi s cieľom uskutočňovania určitých aktivít na nich či s ich pomocou, sa do hľadáčika práva dostali či už z dôvodu potreby verejnoprávnej regulácie ich činnosti (povolenie na výkon činnosti na území konkrétneho štátu, zdanenie platforiem, ochrana hospodárskej súťaže a podobne), alebo z dôvodu možnosti či nemožnosti ich podradenia pod dovtedy existujúci právny rámec regulácie súkromnoprávných vzťahov a z toho vyplývajúcich následkov.²

Napriek tomu, že aj v „reálnom“ svete existuje množstvo prípadov, ktoré spĺňajú atribúty definície platformy ako základne, ktorá umožňuje alebo uľahčuje interakciu medzi jej používateľmi (v dôsledku čoho sa prevádzkovateľ platformy pohybuje na „dvojstrannom“ alebo „viacstrannom“ trhu),³ napríklad trhoviská, výstaviská, galérie a podobne,⁴ až

² K regulácii platforiem na národnej úrovni (či už z pohľadu všeobecnej regulácie sprostredkovateľských platforiem alebo parciálnej regulácie niektorých dopadov používania sprostredkovateľských platforiem) pozri napríklad francúzsky *Loi n° 2016-1321 pour une République numérique* [2016-10-07] a v nadväznosti naň článok L 111-7 *Code de la consommation*, portugalský *Lei n.º 45/2018 Regime jurídico da atividade de transporte individual e remunerado de passageiros em veículos descaracterizados a partir de plataforma eletrónica* [2018-08-10]; podobne k regulácii v Číne pozri HONG, X. Regulation of E-commerce Intermediaries: An International Perspective. *Comparative Law Journal of the Pacific: Trade Development through Harmonization of Commercial Law*. 2015, vol. 19, s. 365. Hors Serie. ISSN 2703-4666.

³ Pozri napríklad RYSMAN, M. The Economics of Two-sided Markets. *Journal of Economic Perspectives* [online]. 2009, vol. 23, no. 3, s. 125-126 [cit. 2020-09-01]. ISSN 0895-3309. Dostupné na: <https://doi.org/10.1257/jep.23.3.125>; a FILISTRUCCHI, L., D. GERADIN, E. van DAMME a P. AFFELDT. Market Definition in Two-sided Markets: Theory and Practice. *Journal of Competition Law and Economics* [online]. 2014, vol. 10, no. 2, s. 293-339 [cit. 2020-09-01]. ISSN 1744-6422. Dostupné na: <https://doi.org/10.1093/joclec/nhu007>.

⁴ Bližšie pozri ENGERT, A. Digitale Plattformen. *Archiv für die civilistische Praxis* [online]. 2018, Jg. 218, Nr. 2-4, s. 306 [cit. 2020-09-01]. ISSN 0003-8997. Dostupné na: <https://doi.org/10.1628/acp-2018-0013>.

s technickým pokrokom v oblasti digitalizácie, ktorý umožnil vznik toho, čo dnes nazývame digitálnymi platformami,⁵ sa diskusia posunula smerom k technickej štandardizácii⁶ ich fungovania na jednej strane a k vytváraniu právneho rámca, ktorým by mali byť zastrešené alebo ktorým by sa mali spravovať niektoré z aspektov ich fungovania na trhu na strane druhej.

Platformy pôsobiace na určitom trhu môžu mať rôznu povahu, pokiaľ ide o mieru ich ingerencie alebo vplyvu na samotné poskytovanie služby tretou stranou. Prevádzkovateľ platformy môže participovať na trhu prostredníctvom kontroly uskutočnených transakcií na danej platforme, pričom zmluvy sú uzatvárané priamo platformou alebo je ich uzavretie aspoň preukázateľne sprostredkované platformou. Takéto sprostredkovateľské platformy dosahujú svoje príjmy výlučne alebo aspoň prevažne prostredníctvom provízií z uzatvorených zmlúv (Ebay, Amazon, Airbnb, HRS, Helpling a podobne). Na rozdiel od sprostredkovateľských platformí informačné platformy nemajú tendenciu kontrolovať transakcie na trhu. Podporujú však ich vznik tým, že umožňujú vyhľadávanie vhodných zmluvných príležitostí a prostredníctvom systému hodnotenia prispievajú ku kontrole správania sa účastníkov a kvalite poskytovaného plnenia (Trivago, Tripadvisor a podobne).⁷

Predmetom záujmu nášho príspevku sú platformy, ktoré plnia úlohu sprostredkovateľa medzi poskytovateľmi služieb, ponúkajúcimi svoje aktíva, zdroje, čas alebo schopnosti,⁸ a používateľmi týchto služieb, pričom úlohou platformy je zjednodušenie vzájomných transakcií medzi týmito poskytovateľmi a používateľmi služieb (zároveň však nie je vylúčené, aby relevantné služby poskytovali i samotné platformy).

---

⁵ Bližšie pozri ENGERT, A. Digitale Plattformen. *Archiv für die civilistische Praxis* [online]. 2018, Jg. 218, Nr. 2-4, s. 307 [cit. 2020-09-01]. ISSN 0003-8997. Dostupné na: <https://doi.org/10.1628/acp-2018-0013>.

⁶ V rámci technickej štandardizácie došlo napríklad k prijatiu medzinárodných štandardov pre hodnotiace systémy spotrebiteľov, obsahujúcich požiadavky a odporúčania pre správu takýchto hodnotení, ich zber, úpravu a zverejňovanie. Bližšie pozri *Online Consumer Reviews – Principles and Requirements for Their Collection, Moderation and Publication* [online]. 2018-06-11, ISO 20488:2018 [cit. 2020-09-01]. Dostupné na: <https://doi.org/10.3403/30344915>.

⁷ Bližšie pozri ENGERT, A. Digitale Plattformen. *Archiv für die civilistische Praxis* [online]. 2018, Jg. 218, Nr. 2-4, s. 309-310 [cit. 2020-09-01]. ISSN 0003-8997. Dostupné na: <https://doi.org/10.1628/acp-2018-0013>.

⁸ Môže ísť o súkromné osoby, ktoré príležitostne ponúkajú svoje služby (tzv. „peers“), alebo o poskytovateľov služieb v rámci ich odbornej spôsobilosti (profesionálni poskytovatelia služieb).

Modely, v rámci ktorých fungujú platformy, môžu mať rôzne podoby a formy realizácie, zasahujú rôzne segmenty trhu (ubytovanie, prepravné služby, poskytovanie digitálneho obsahu a podobne), pričom cieľom týchto transakcií môže byť na strane poskytovateľa tvorba zisku (napríklad Uber, Airbnb), alebo služby môžu byť poskytované na bezodplatnom základe (napríklad couchsurfing).⁹ Sprostredkovateľskými online platformami v ponímaní nášho príspevku nie sú čisto transakčné platformy dvojstrannej povahy, umožňujúce zákazníkovi objednanie tovaru alebo služieb výmenou za poskytnutie platby (e-shopy), rovnako nimi nie sú rôzne online vyhľadávače, modely platformami fungujúce na princípe zoznamiek alebo online hracie platformy, ktoré spájajú záujemcov za iným účelom ako je uzavretie zmluvy s iným záujemcom.

Z množstva rozmanitých právnych problémov, ktoré sú spojené s fungovaním digitálnych online platformami, sa náš príspevok venuje výlučne oblasti zodpovednostných vzťahov spojených s činnosťou platformy ako média, prostredníctvom ktorého/na ktorom je možné vstupovať do ekonomických transakcií, z ktorých je následne poskytovaná určitá forma plnenia (mimo záujmu príspevku teda zostanú ponechané otázky zodpovednosti voči tretím subjektom, najmä tie, ktoré vyplývajú z porušenia práv duševného vlastníctva alebo z deliktneho práva).

---

⁹ V danom kontexte je potrebné starostlivo zvážiť otázku (bez)odplatnosti fungovania vzťahov na platforme, pretože absencia peňažného protiplnenia sama osebe nemôže byť jediným kritériom vymedzenia ich charakteru. Napríklad vzhľadom na charakter poskytovania služieb na platforme môže subjekt registrovaný na platforme a ponúkajúci svoje služby pre ostatných užívateľov platformy recipročne profitovať z ponuky ostatných užívateľov (napriek faktu, že protiplnenie vo forme recipročného využitia služby sa nemusí reálne poskytnúť rovnakému subjektu, od ktorého prijal plnenie). V takomto prípade by bolo možné uvažovať o zmiešanom charaktere zmluvy, ktorá by obsahovala prvky zámeny. Obdobne by bolo možné uvažovať v spojitosti s inou ako finančnou formou odplaty za poskytovanie služieb aj o osobných, respektíve iných údajoch, ktoré boli poskytnuté platforme, ako o forme protiplnenia. Bližšie k osobným a iným údajom ako o forme protiplnenia pozri LANGHANKÉ, C. a M. SCHMIDT-KESSEL. Consumer Data as Consideration. *Journal of European Consumer and Market Law*. 2015, vol. 4, no. 6, s. 218-223. ISSN 2364-4710; JURČOVÁ, M. a M. NOVOTNÁ. Od spoločného kúpneho práva k digitálnej Európe. In: P. VOJČÍK, V. FILIČKO a P. KOROMHÁZ, eds. *Košické dni súkromného práva I*. 1. vyd. Košice: Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, Katedra občianskeho práva, 2016, s. 126-138. ISBN 978-80-8152-400-4; a JURČOVÁ, M., M. NOVOTNÁ, Z. ADAMOVÁ a R. DOBROVODSKÝ. Kúpne zmluvy uzatvárané on-line a kúpa digitálneho obsahu – úvahy o novej regulácii. *Právny obzor*. 2017, roč. 100, č. 2, s. 143-161. ISSN 0032-6984.

1 Zodpovednosť prevádzkovateľa platformy vyplývajúca z postavenia platformy ako zmluvnej strany

Pokým zmluvné vzťahy sú vo svojom tradičnom ponímaní založené na dvojstrannosti vzťahu poskytovateľa a príjemcu, vzťahy, do ktorých vstupuje platforma, predpokladajú popri existencii tohto vzťahu aj vzťah každého z týchto subjektov samostatne smerom k platforme. Na jednej strane je tu teda tradičný zmluvný vzťah medzi poskytovateľom (dodávateľom) a zákazníkom, na základe ktorého má byť zákazníkovi dodaný tovar alebo poskytnutá služba alebo digitálny obsah za odplatu v peniazoch, prípadne má byť poskytnuté iné protiplnenie, vrátane poskytnutia osobných údajov, na druhej strane sú tu zmluvný vzťah medzi platformou a zákazníkom, základom ktorého je zmluva medzi prevádzkovateľom platformy a zákazníkom o využívaní služieb platformy, a zmluvný vzťah medzi platformou a dodávateľom, základom ktorého je zmluva uzavretá medzi prevádzkovateľom platformy a dodávateľom o využívaní online sprostredkovateľskej platformy.

Napriek tomu, že zmluva medzi dodávateľom a zákazníkom je uzatváraná s pomocou platformy, v niektorých prípadoch dokonca s významným vplyvom, prípadne až s ingerenciou platformy, v súlade so všeobecnými pravidlami zmluvného práva je vznik záväzkovoprávneho vzťahu, predmetom ktorého je poskytnutie plnenia, vyhradený dodávateľovi a zákazníkovi. Existujúce paradigmy zmluvného práva, ktoré boli konštruované pre typické dvojstranné vzťahy, neposkytujú príliš široký priestor vo vzťahu k platforme. Východiskom uvažovania je, že bez súhlasu nie je možné v súlade s existujúcimi pravidlami zaviazat platformu vo vzťahu k hlavnej zmluve, keďže to odporuje tak základnej zásade relativity záväzkovoprávných vzťahov, rovnako ako zásade slobody vôle subjektov vstupovať do takýchto vzťahov.¹⁰ A to aj napriek tomu, že zákazníkovi sa z jeho pohľadu môže javiť, že uzatvára zmluvu priamo s platformou, ktorú pozná a ktorej je používateľom, ignorujúc relatívne často existenciu tretej strany ako poskytovateľa služby alebo dodávateľa, s ktorým minimálne v začiatočnom štádiu nemá žiadny kontakt a ktorého identita ho vo väčšine prípadov nezaujíma.

Pravidlá zmluvnej zodpovednosti relevantné vo vzťahu k sprostredkovateľským online platformám vyplývajú momentálne prevažne z vnút-

---

¹⁰ Porovnaj SØRENSEN, M. J. *Intermediary Platforms – The Contractual Legal Framework*. *Nordic Journal of Commercial Law* [online]. 2018, no. 1, s. 84 [cit. 2020-09-01]. ISSN 1459-9686. Dostupné na: <https://doi.org/10.5278/ojs.njcl.v0i1.2485>.

roštatných právnych predpisov všeobecného charakteru jednotlivých štátov (ustanovenia upravujúce zodpovednosť sprostredkovateľa, prípadne ustanovenia upravujúce zastúpenie,¹¹ ustanovenia spotrebiteľského práva a podobne), v niektorých málo prípadoch už s legislatívnymi zmenami reflektujúcimi špecifické postavenie online sprostredkovateľských platforiem.

Pokiaľ ide o porušenie zmluvných alebo zákonných povinností uložených platforme (prevádzkovateľovi platformy) ako zmluvnej strane (napríklad informačné povinnosti, povinnosti ochrany osobných údajov, povinnosti kontroly činnosti užívateľov a podobne),¹² prípadne ak platforma vstupuje priamo do zmluvných vzťahov so zákazníkmi zmluvami, ktoré sú oddelené od hlavnej zmluvy (napríklad zmluvy, ktorými zákazník akceptuje podmienky používania platformy), nevznikajú v tomto ohľade zásadnejšie problémy, s výnimkou situácií, v ktorých by bolo prípadne možné v súlade s existujúcimi zmluvnými paradigmami vyvodit' vo vzťahu k hlavnej zmluve medzi poskytovateľom a zákazníkom zodpovednosť platformy.

V uvedenom kontexte ide predovšetkým o posun od zásadne subjektívneho ponímania zmluvy, založeného na vôli zmluvnej strany, k objektívnemu ponímaniu, ktoré je založené na interpretácii zmluvného vzťahu zahŕňajúceho odôvodnené očakávania zákazníka (mnohokrát v závislosti od konkrétneho typu trhu, na ktorom platforma pôsobí, do-

---

¹¹ V danom kontexte možno poukázať na § 32 ods. 1 *Zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov* („Ak z právneho úkonu nevyplýva, že niekto koná za niekoho iného, platí, že koná vo vlastnom mene“), ktorý vyjadruje princíp publicity zastúpenia a je definičným princípom zastúpenia vo všeobecnom meradle. Ak platforma zlyhá v identifikácii zmluvného partnera pre prijímateľa služby, mala by sa samotná stať jeho zmluvným partnerom a mali by sa dať voči nej uplatňovať nároky zo sprostredkovaného vzťahu. Bližšie pozri JURČOVÁ, M. Zdieľaná ekonomika a platformy. In: D. LENGYELOVÁ, ed. *Právny pluralizmus a pojem práva*. 1. vyd. Bratislava: Slovak Academic Press, 2017, s. 245-253. ISBN 978-80-89607-57-0.

¹² Napríklad Xue Hong rozlišuje v podstate tri režimy zodpovednosti prevádzkovateľa platformy podľa uloženej povinnosti kontroly informácií a činnosti jednotlivých používateľov platformy. Bližšie pozri HONG, X. Regulation of E-commerce Intermediaries: An International Perspective. *Comparative Law Journal of the Pacific: Trade Development through Harmonization of Commercial Law*. 2015, vol. 19, s. 369 a nasl. Hors Serie. ISSN 2703-4666.

chádza k situáciám, kedy si zákazník nie je vedomý toho, že službu poskytuje alebo tovar dodáva tretia strana).¹³

Vo vzťahu k platformám ide najmä o situácie, kedy z pohľadu zákazníka, ktorému je poskytované plnenie, nie je celkom zrejmé, kto stojí na druhej strane jeho zmluvného vzťahu, ak platforma vzbudzuje u zákazníkov odôvodnené očakávanie, že samotná platforma je zmluvnou stranou poskytujúcou plnenie alebo minimálne zohráva dôležitú úlohu v rámci plnenia z hlavnej zmluvy. Takéto zdanie aktivizácie môže platforma v rámci hlavnej zmluvy vzbudzovať najmä vtedy, ak zákazníka nedostatočne informuje o svojom postavení ako výlučne sprostredkovateľského subjektu¹⁴ alebo ak sú informácie o postavení platformy ako sprostredkovateľa komunikované spôsobom, v dôsledku ktorého nemožno od bežného zákazníka očakávať, že porozumie dôsledkom týchto informácií vo vzťahu k jeho právnemu postaveniu.¹⁵ Samozrejme, uvedené neznamená, že platforma by bola povinná pre splnenie svojej povinnosti dostatočnej informovanosti zákazníka o jej postavení ako sprostredkovateľa vysvetľovať zákazníkovi, aké konkrétne právne následky vo vzťahu k nemu toto postavenie platformy má. Je však povinná podať informáciu

¹³ Bližšie pozri HULMÁK, M. Soukromoprávní regulace platformem. In: K. CSACH, ed. *Ad hoc legislativa v súkromnom práve*. 1. vyd. Praha: Leges, 2019, s. 185-202. ISBN 978-80-7502-422-0.

¹⁴ V danom kontexte pozri rozhodnutie *Case of Sabrina Wathelet v. Garage Bietheres & Fils SPRL* [2016-11-09]. Judgement of the Court of Justice of the European Union, 2016, C-149/15, ktorý v prípade, ktorý sa síce netýkal priamo sprostredkovateľských platforiem, rozhodol, že pojem „predávajúci“ v zmysle článku 1 ods. 2 písm. c) *Smernice 1999/44/ES Európskeho parlamentu a Rady z 25. mája 1999 o určitých aspektoch predaja spotrebného tovaru a záruk na spotrebný tovar*. Ú.v. EÚ L 171, 1999-07-07, s. 223-227, musí byť vykladaný tak, že zahŕňa aj podnikateľa konajúceho ako prostredník na účet súkromnej osoby, ktorý kupujúceho spotrebiteľa riadne neinformoval o tom, že vlastníkom predávaného tovaru je táto súkromná osoba. Uvedený výklad nie je závislý na skutočnosti, či prostredník konal v rámci sprostredkovania za odplatu.

¹⁵ Jeden z dvoch dánskych Najvyšších súdov (Østre Landsret) rozhodol (U.2016.1062 Ø), že cestovná agentúra pôsobiaca ako online platforma neposkytla dostatok informácií o svojom postavení ako výlučného sprostredkovateľa. Všeobecné obchodné podmienky v zmluve o užívaní obsahovali tzv. opt-out klauzulu, ktorá bola spomenutá v záhlaví a päte strany rovnako ako pred zaplatením, tak aj po zaplatení. Dánsky Najvyšší súd dospel k záveru, že interpretáciou informácií poskytnutých platformou nemožno predpokladať, že bežný spotrebiteľ by mohol výlučne na základe týchto informácií vyvodit' nejaké následky pre svoje právne postavenie vo vzťahu k platforme; z tohto dôvodu bola poskytnutá informácia nedostačujúca. Bližšie pozri SØRENSEN, M. J. Intermediary Platforms – The Contractual Legal Framework. *Nordic Journal of Commercial Law* [online]. 2018, no. 1, s. 76 [cit. 2020-09-01]. ISSN 1459-9686. Dostupné na: <https://doi.org/10.5278/ojs.njcl.v0i1.2485>.

spôsobom a v rozsahu, ktorý je aj pre bežného zákazníka jasný a zrozumiteľný čo do svojho obsahu.

Obdobne môže platforma vzbudiť u zákazníka zdanie aktivity v rámci hlavnej zmluvy tiež vtedy, ak svojím správaním dáva najavo, že určitým spôsobom garantuje poskytovanie plnenia z hlavnej zmluvy, napríklad tým, že kontroluje poskytovateľov, vzdeláva ich, monitoruje ich činnosť a podobne.¹⁶ V súlade s mierou „garancií“, ktoré sa zákazníkovi javia ako poskytované platformou, vyvstáva otázka, či by platforma v určitom rozsahu mala prevziať popri poskytovateľovi zodpovednosť obdobnú jeho zmluvnej zodpovednosti za nesplnenie v prípade, ak je „garancia“ viazaná na plnenie, prípadne či by mala prevziať určitý rozsah zodpovednosti za poskytovateľa, ak miera „garancie“ smeruje skôr k poskytovateľovi (výber, kontrola a podobne).

Ak platforma vzbudzuje v zákazníkovi odôvodnené očakávanie, že je priamo poskytovateľom tovaru alebo služby, zodpovedá platforma ako poskytovateľ plnenia v súlade so zmluvou, ktorá bola so zákazníkom uzatvorená. Určité usmernenie pri rozhodovaní, či sprostredkovateľa možno považovať za poskytovateľa tovaru alebo prípadne i služby, môžeme nájsť v rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-149/15 *Wathlet proti Garage Bietheres & Fils SPRL*, podľa ktorého je „... súd povinný overiť, či je dodávateľ považovaný za „predávajúceho“, pokiaľ spotrebiteľ riadne neinformoval o tom, že nie je vlastníkom dotknutého tovaru, čo od súdu vyžaduje zohľadniť všetky okolnosti prejednávanej veci. V tomto ohľade môžu byť relevantné najmä miera účasti a úsilie sprostredkovateľa pri predaji, okolnosti, za ktorých bol tovar prezentovaný spotrebiteľovi, ako i správanie sa spotrebiteľ, z ktorého možno určiť, či tento spotrebiteľ mohol porozumieť tomu, že sprostredkovateľ konal na účet súkromnej osoby.“

2 Zodpovednosť platformy vyplývajúca z jej postavenia ako sprostredkovateľa, princípála, respektíve zástupcu

Sprostredkovateľ vo svojom širšom ponímaní je subjekt, ktorý určitým spôsobom prepája v zmluvnom vzťahu poskytovateľa plnenia a príjemcu plnenia, pričom jeho právne postavenie môže, ale tiež nemusí byť pre jednotlivé prípady osobitne regulované (osobitná regulácia je prítomná

---

¹⁶ Bližšie pozri SØRENSEN, M. J. *Intermediary Platforms – The Contractual Legal Framework*. *Nordic Journal of Commercial Law* [online]. 2018, no. 1, s. 85 [cit. 2020-09-01]. ISSN 1459-9686. Dostupné na: <https://doi.org/10.5278/ojs.njcl.v0i1.2485>.

napríklad v prípade komisionárskej zmluvy). Rozhodujúcim faktorom sprostredkovateľského vzťahu v širšom slova zmysle je skutočnosť, že sprostredkovateľ vyvíja činnosť v prospech reálneho poskytovateľa služby alebo tovaru, prepájajúc ho s treťou stranou, pričom sprostredkovateľ nie je stranou samotnej zmluvy, ktorá vznikla medzi poskytovateľom a zákazníkom, a nie je teda ani viazaný záväzkami z nej vyplývajúcimi.¹⁷

Sprostredkovateľské platformy v uvedenom zmysle vytvárajú taktiež určitú formu elektronického prepojenia medzi zákazníkom a poskytovateľom určitej služby a v tomto význame entity, ktorá umožňuje kontakt medzi dvomi stranami s rôznym stupňom kontroly a zasahovania, sú aj chápané, pričom pojem sprostredkovateľ je v takomto ponímaní používaný i v našom príspevku.

V súčasnosti sa množstvo online platforiem prezentuje na trhu ako sprostredkovatelia, ktorí iba uľahčujú vytvorenie zmluvného vzťahu medzi dodávateľom a zákazníkom, pričom zdôrazňujú aj vo svojich podmienkach, že nie sú zmluvnou stranou vo vzťahu ku koncovému príjemcovi tovaru alebo služby a plnia iba úlohu sprostredkovateľa.

Takáto prezentácia platformy je z ekonomického i právneho hľadiska pochopiteľná. Platforma vstupuje do určitej oblasti obchodných aktivít bez toho, aby bola zodpovednou za splnenie zmluvnej povinnosti poskytovanej inou osobou – dodávateľom.¹⁸ Ako sprostredkovateľ tak nielenže nezodpovedá za riadnosť a včasnosť poskytovaného plnenia zo zmluvy medzi dodávateľom a zákazníkom, ale zároveň môže využívať svoje postavenie poskytovateľa služby informačnej spoločnosti s obmedzenou zodpovednosťou za obsah informácií publikovaných na platforme.

Sprostredkovateľská činnosť platformy v širšom ponímaní môže dosahovať rôznu intenzitu a rozsah – od púheho poskytnutia virtuálneho priestoru až po konanie platformy ako zástupcu dodávateľa. Keďže vo väčšine prípadov akýkoľvek kontakt vo vzťahu jednotlivých strán vystupujúcich na platforme prebieha v elektronickej forme práve s pomocou

---

¹⁷ Porovnaj ØSTERGAARD, K. a S. SANDFELD JAKOBSEN. Platform Intermediaries in the Sharing Economy: Questions of Liability and Remedy. *Nordic Journal of Commercial Law* [online]. 2019, no. 1, s. 21 [cit. 2020-09-01]. ISSN 1459-9686. Dostupné na: <https://doi.org/10.5278/ojs.njcl.v0i1.3299>.

¹⁸ Bližšie pozri BUSCH, Ch., H. SCHULTE-NÖLKE, A. WIEWIÓROWSKA-DOMAGALSKA a F. ZOLL. The Rise of the Platform Economy: A New Challenge for EU Consumer Law?. *Journal of European Consumer and Market Law*. 2016, vol. 5, no. 1, s. 7. ISSN 2364-4710.

platformy a väčšinou i pod jej dohľadom, možno predpokladať a je pravdepodobné, že vo vzťahu k výraznému počtu platforiem umožňuje poskytovateľ plnenia platforme konať v jeho mene a na jeho účet. Platforma tak vystupuje ako „zástupca“, ktorý koná v prospech dodávateľa ako „zastúpeného“, sama uzatvára zmluvu s treťou stranou, obsahom ktorej je plnenie poskytované dodávateľom tretej strane, pričom tretia strana vstupuje touto zmluvou do vzťahu s dodávateľom.¹⁹ Riešenie otázky zodpovednosti platformy v takto ponímanom vzťahu by následne na seba nabalovalo, respektíve modifikovalo podľa okolností konkrétneho prípadu priamu zodpovednosť dodávateľa ako zmluvnej strany pravidlami upravujúcimi zodpovednosť zástupcu (najmä v kontexte prekročenia oprávnení zástupcu).²⁰

Na druhej strane, viaceré online platformy (napríklad Uber,²¹ a v konečnom dôsledku v určitom rozsahu i Airbnb²² a podobne) pôsobia na trhu veľmi významným spôsobom, ovládajúc daný obchodný model do takej miery, že vo vzťahu k verejnosti i príjemcovi služby sa javia ako skutočný poskytovateľ predmetnej služby, respektíve sa ako strana zmluvného vzťahu, do ktorého vstupuje zákazník, javí byť samotná platforma. Naopak, dodávateľ sa javí byť v takomto prípade skôr v postavení akéhosi pomocníka, ktorého platforma použila pri plnení svojej činnosti (napríklad pri poskytovaní prepravných služieb), čím sa vo vzťahu k subjektu, ktorému je plnenie poskytované (v tomto kontexte zákazníkovi ako veriteľovi), otvárajú úvahy o použití právnej konštrukcie zodpovednosti za pomocníka pri plnení. Konštrukcia zodpovednosti za pomocníka pri plnení vychádza z myšlienky pričítania zodpovednosti princípálovi „za svojich ľudí“, ktorých použil pri poskytovaní svojho plnenia (plnení svoj-

¹⁹ Porovnaj ØSTERGAARD, K. a S. SANDFELD JAKOBSEN. Platform Intermediaries in the Sharing Economy: Questions of Liability and Remedy. *Nordic Journal of Commercial Law* [online]. 2019, no. 1, s. 23 [cit. 2020-09-01]. ISSN 1459-9686. Dostupné na: <https://doi.org/10.5278/ojs.njcl.v0i1.3299>.

²⁰ Bližšie k postaveniu platformy ako zástupcu pozri JURČOVÁ, M. Zdieľaná ekonomika a platformy. In: D. LENGYELOVÁ, ed. *Právny pluralizmus a pojem práva*. 1. vyd. Bratislava: Slovak Academic Press, 2017, s. 245-253. ISBN 978-80-89607-57-0.

²¹ Bližšie pozri SØRENSEN, M. J. Private Law Perspectives on Platform Services: Uber – a Business Model in Search of a New Contractual Legal Frame?. *Journal of European Consumer and Market Law*. 2016, vol. 5, no. 1, s. 15-19. ISSN 2364-4710.

²² Bližšie pozri MAK, V. Private Law Perspectives on Platform Services: Airbnb: Home Rentals between AYOR and NIMBY. *Journal of European Consumer and Market Law*. 2016, vol. 5, no. 1, s. 19-25. ISSN 2364-4710.

ho dlhu) alebo v priamej súvislosti s jeho plnením.²³ V zásade nie je relevantné, či takýto pomocník poruší priamo povinnosť plniť (napríklad poskytnutím vadného plnenia) alebo vedľajšiu povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy (napríklad ochranné povinnosti).²⁴

Štandardne je pričítanie zodpovednosti za pomocníka²⁵ pri plnení v jednotlivých právnych poriadkoch riešené v prospech pričítania celého rozsahu zodpovednosti za nesplnenie princípálovi, t.j. princípál by mal zodpovedať tak, ako by bol býval plnil sám.²⁶ Uvedená konštrukcia však predpokladá, že platforma je zmluvnou stranou alebo ju prípadne aspoň možno vnímať ako zmluvnú stranu vo vzťahu k zákazníkovi, pretože kto iný, ak nie zmluvný partner by mal východiskovo niesť zodpovednosť za porušenie zmluvy (neopomínajúc výnimky z tohto pravidla, kedy by zákonodarca umožnil i iný konštrukt zodpovednosti).

Kritériá rozhodovania o tom, kedy (v akých prípadoch a za akých okolností) pôjde o splnenie podmienky jasného (nielen však formálneho) prezentovania sa platformy ako sprostredkovateľa a kedy platforma už nie je iba púhym sprostredkovateľom uľahčujúcim vzťah medzi dvoma zmluvnými stranami, nenesúcim zodpovednosť za plnenie medzi nimi, ale, naopak, stranou zaviazanou zo zmluvy, budú iste predmetom ďalších úvah na úrovni doktrínálnej, judikatúrnej, prípadne i normatívnej.

---

²³ Inštitút zodpovednosti pomocníka pri plnení je obmedzený na prípady, kedy sa princípálovi pričíta zodpovednosť za pomocníka voči veriteľovi (t.j. platforme pričítaná zodpovednosť voči zákazníkovi ako príjemcovi služby alebo tovaru), nie však voči tretej osobe, ktorá stojí mimo trojstranného vzťahu platforma – dodávateľ – zákazník. V druhom menovanom prípade by sa zodpovednosť princípála za konanie pomocníka spravovala pravidlami pričítania deliktnej (nie zmluvnej) zodpovednosti pomocníka princípálovi.

²⁴ Bližšie pozri MELZER, F., P. TÉGL, et al. *Občanský zákoník: Velký komentář: § 2894 – 3081: Svazek IX*. 1. vyd. Praha: Leges, 2018, s. 352. ISBN 978-80-7502-199-1.

²⁵ K možnostiam zákonodarcu pri hodnotovom normatívnom zakotvení toho, kto bude niesť zodpovednosť za škodlivé následky, ku ktorým došlo konaním (či nekonaním) pomocníka, pozri bližšie TROJČÁKOVÁ, V. Pričítanie škody spôsobenej pomocníkom; *Zodpovednosť na pomedzí porušenia zmluvnej povinnosti a deliktu*. In: Z. NEVOLNÁ a D. HLOBÍKOVÁ, eds. *Porušenie zmluvných povinností v súkromnom práve a jeho následky*. 1. vyd. Trnava: Trnavská univerzita v Trnave, Právnická fakulta, 2018, s. 157. ISBN 978-80-568-0104-8.

²⁶ K špecifickému postaveniu slovenského právneho poriadku k otázke zodpovednosti princípála za pomocníka pri plnení pozri bližšie TROJČÁKOVÁ, V. *Zodpovednosť za škodu voči tretím osobám spôsobenú pomocníkom a poistenie zodpovednosti za škodu*. *Súkromné právo*. 2019, roč. 5, č. 6, s. 244-251. ISSN 1339-8652.

3 Zodpovednosť platformy podľa Modelových pravidiel pre online platformy a posudzovanie prevažujúceho vplyvu platformy na dodávateľa

Samotný koncept ekonomiky sprostredkovateľských platformí, živelná povaha jej fungovania, nejasné kontúry postavenia jej účastníkov,²⁷ doposiaľ chýbajúca sektorová nadnárodná²⁸ regulácia²⁹ vzájomných pomerov v trojstrannom vzťahu poskytovateľa služby, platformy a príjemcu služby³⁰ a z toho vyplývajúci nejasný prístup relevantných orgánov a iných subjektov vstupujúcich na trh poskytovania služieb k vyššie načrtnutým a iným otázkam neoddeliteľne prepojeným s fenoménom sprostredkovateľských platformí sa stali jedným z podnetov k vypracovaniu diskusného návrhu novej smernice smerujúcej priamo k úprave postavenia online sprostredkovateľských platformí (anglicky *Discussion Draft of*

²⁷ Myslí sa osobitne kolaboratívnych platformí. Pozri napríklad rozhodnutie *Case of Asociación Profesional Elite Taxi v. Uber Systems Spain, SL* [2017-12-20]. Judgement of the Court of Justice of the European Union, 2017, C-434/15.

²⁸ Na úrovni národných právnych poriadkov podnietil rozmach online sprostredkovateľských platformí vo viacerých členských štátoch Európskej únie legislatívne iniciatívy, snažiacie sa o reguláciu ich postavenia – v máji 2016 prijatý návrh *Loi pour la République numérique – Projet de loi n° 3318* [2015-12-09], meniaci *Code de la consommation*, s cieľom prispôsobenia francúzskeho právneho poriadku aj pre online platformy, či taliansky návrh zákona *Proposta di legge n. 3564* [2016-01-27], priznávajúci nové regulatívne oprávnenia orgánu Autorità garante della concorrenza e del mercato, umožňujúce mu dohľad a reguláciu vo vzťahu k platformám zdieľanej ekonomiky a podobne.

²⁹ Voči sektorovej regulácii sprostredkovateľských platformí sa ozývajú i výrazné kritické hlasy; pozri napríklad FROSIO, G. F. Reforming Intermediary Liability in the Platform Economy: A European Digital Single Market Strategy. *Northwestern University Law Review* [online]. 2017, vol. 112, s. 19-46 [cit. 2020-09-01]. ISSN 0029-3571. Dostupné na: <https://doi.org/10.31235/osf.io/w7fxv>.

³⁰ *De lege lata* sa aktivít platformí dotýkajú viaceré nástroje európskeho práva, napríklad *Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracovávaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov)*. Ú.v. EÚ L 119, 2016-05-04, s. 1-88; *Smernica 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode)*. Ú.v. EÚ L 178, 2000-07-17, s. 399-414; *Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/2366 z 25. novembra 2015 o platobných službách na vnútornom trhu, ktorou sa menia smernice 2002/65/ES, 2009/110/ES a 2013/36/EÚ a nariadenie (EÚ) č. 1093/2010 a ktorou sa zrušuje smernica 2007/64/ES*. Ú.v. EÚ L 337, 2015-12-23, s. 35-127; *Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011 o právach spotrebiteľov, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 93/13/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES a ktorou sa zrušuje smernica Rady 85/577/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES*. Ú.v. EÚ L 304, 2011-11-22, s. 64-88 a podobne; žiadny z nástrojov však nesmeruje priamo k sektorovej úprave kolaboratívnych platformí.

a *Directive on Online Intermediary Platforms*³¹).³² Už prvý publikovaný návrh smernice o online sprostredkovateľských platformách³³ predpokladal v článku 18 priamu zodpovednosť prevádzkovateľa platformy za nesplnenie povinnosti poskytovateľom plnenia, ktorá mu bola pričítaná, ak podľa rozumného očakávania zákazníka má na poskytovateľa plnenia prevládajúci vplyv.³⁴

Z obdobného princípu, pokiaľ ide o zodpovednosť platformy, vychádzajú aj tzv. Modelové pravidlá pre online platformy, do prípravy ktorých sa v priebehu rokov preniesli práce na diskusnom návrhu smernice o online sprostredkovateľských platformách, tentokrát pod hlavičkou projektu European Law Institute (anglická skratka ELI).³⁵

Modelové pravidlá pre online platformy vychádzajú z dvoch základných modelov zodpovednostných režimov, pričom ich kategorizačnými kritériami sú miera vplyvu platformy na dodávateľa a splnenie informačnej povinnosti prevádzkovateľa platformy ohľadom skutočnosti, že zákazník vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, a nie s prevádzkovateľom platformy. Platformy, ktoré sa vo vzťahu k zákazníkom prezentujú významným spôsobom ako sprostredkovatelia, nezodpovedajú za nesplnenie zmluvy medzi dodávateľom a zákazníkom, a to aj napriek to-

³¹ Bližšie pozri BUSCH, Ch., G. DANNEMANN, H. SCHULTE-NÖLKE, A. WIEWIÓROWSKA-DOMAGALSKA a F. ZOLL. Discussion Draft of a Directive on Online Intermediary Platforms. *Journal of European Consumer and Market Law*. 2016, vol. 5, no. 4, s. 164-169. ISSN 2364-4710.

³² Bližšie pozri JURČOVÁ, M. a M. NOVOTNÁ. Zodpovednosť prevádzkovateľa kolaboratívnej platformy vo svetle diskusného návrhu smernice o online sprostredkovateľských platformách. In: J. SUCHOŽA, J. HUSÁR a R. HUČKOVÁ, eds. *Právo, obchod, ekonomika VII*. 1. vyd. Košice: Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, 2017, s. 211-224. ISBN 978-80-8152-528-5.

³³ Predmetný návrh vznikol z iniciatívy Výskumnej skupiny pre právo digitálnych služieb (anglicky Research Group on the Law of Digital Services) ako európskej siete právnych akademikov, vznik ktorej bol iniciovaný skupinou výskumných pracovníkov z Univerzity v Osnabrücku (Nemecko) a Jagelonskej univerzity (Poľsko). Východiská návrhu regulujúceho postavenie sprostredkovateľských platforiem boli primárne diskutované na konferenciách organizovaných v Osnabrücku a Krakove v rokoch 2015 a 2016, výsledky diskusií boli následne spracované štyrmi pracovnými skupinami do návrhu, ktorý bol predložený na odbornú diskusiu.

³⁴ Bližšie pozri BUSCH, Ch., G. DANNEMANN, H. SCHULTE-NÖLKE, A. WIEWIÓROWSKA-DOMAGALSKA a F. ZOLL. Discussion Draft of a Directive on Online Intermediary Platforms. *Journal of European Consumer and Market Law*. 2016, vol. 5, no. 4, s. 164 a nasl. ISSN 2364-4710.

³⁵ Bližšie pozri Model Rules on Online Platforms. In: *European Law Institute* [online]. 2020 [cit. 2020-09-01]. Dostupné na: <https://www.europeanlawinstitute.eu/projects-publications/completed-projects-old/online-platforms/>.

mu, že sprostredkovateľské platformy sú podstatnou súčasťou trhového prostredia i v tomto postavení. To neplatí v prípade porušenia uvedenej informačnej povinnosti, právnym následkom ktorej je strata výhod postavenia sprostredkovateľskej platformy v zmysle možnosti zákazníka využiť všetky prostriedky nápravy, ktoré mu patria voči dodávateľovi z porušenia zmluvy medzi ním a dodávateľom, aj voči prevádzkovateľovi platformy, a to i napriek tomu, že nespĺňa atribúty platformy s prevažujúcim vplyvom na dodávateľa.

Platformy, ktoré, naopak, vzbudzujú u zákazníka odôvodnené očakávanie o ich prevažujúcom vplyve na dodávateľa, nesú podľa článku 20 Modelových pravidiel pre online platformy s dodávateľom spoločnú zodpovednosť za nesplnenie zmluvy medzi dodávateľom a zákazníkom.

Pri zisťovaní, či tu existuje takéto rozumné očakávanie a či teda postavenie zákazníka bude posilnené v zmysle existencie ďalšieho subjektu, ktorý bude niest' popri dodávateľovi zodpovednosť za nesplnenie, je nevyhnutné zohľadniť a zhodnotiť prítomnosť určitých faktorov (pravdepodobne je potrebné posudzovať ich samotnú existenciu, rozsah a intenzitu ich zastúpenia v danom vzťahu, vzájomnú kombináciu a podobne). Medzi rozhodujúce faktory, ktorých posúdenie tvorí ťažisko rozhodnutia o uložení zodpovednosti platformy, zaradili Modelové pravidlá pre online platformy skutočnosti, či zmluva medzi zákazníkom a poskytovateľom plnenia je uzatváraná výlučne prostredníctvom platformy, či sú identita poskytovateľa plnenia alebo kontaktné detaily utajené až do uzavretia zmluvy, či prevádzkovateľ platformy používa výlučne platobné systémy, ktoré mu umožňujú zadržať finančné prostriedky poskytnuté zákazníkom dodávateľovi, či podmienky zmluvy v podstate stanovuje prevádzkovateľ platformy, a nie poskytovateľ služby, či prevádzkovateľ platformy stanovuje cenu za poskytovanie služieb alebo dodanie tovaru zo strany dodávateľa – poskytovateľa, či je marketing zameraný na prevádzkovateľa platformy, a nie na dodávateľa, alebo či prevádzkovateľ platformy kontroluje konanie dodávateľov a vyžaduje dodržiavanie určitých štandardov nad rámec zákonných požiadaviek.

Je zaujímavé, že únieové právo doteraz tieto pravidlá neobsahuje; nie sú prítomné ani v Nariadení Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/1150 z 20. júna 2019 o podpore spravodlivosti a transparentnosti pre komerčných používateľov online sprostredkovateľských služieb, a to do-

konca ani v jeho pripravovaných návrhoch.³⁶ Napriek tomu sa plne presadzujú v judikatúre Súdneho dvora Európskej únie.³⁷ V tomto kontexte je nevyhnutné uviesť predovšetkým sériu rozhodnutí vo veci Uber,³⁸ či rozhodnutie vo veci Airbnb.³⁹ Otázka miery kontroly sa stala v predmet-

³⁶ Ich inšpiráciou je napríklad článok 13 ods. 1 *Smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/2302 z 25. novembra 2015 o balíkoch cestovných služieb a spojených cestovných službách, ktorou sa mení nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 a smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ a ktorou sa zrušuje smernica Rady 90/314/EHS*. Ú. v. EÚ L 326, 2015-12-11, s. 1-33 („Členské štáty zabezpečia, aby zodpovednosť za poskytovanie cestovných služieb zahrnutých v zmluve o súborných službách pre cesty niesol organizátor bez ohľadu na to, či služby poskytuje sám alebo prostredníctvom iných poskytovateľov cestovných služieb. Členské štáty môžu vo svojich vnútroštátnych právnych predpisoch ponechať v platnosti alebo zaviesť ustanovenia, podľa ktorých za poskytovanie súborných služieb zodpovedá tiež predajca“) alebo § 311 ods. 3 nemeckého *Bürgerliches Gesetzbuch (BGB)* [2020-03-19]. BGBl. I S. 540 („Závazok s povinnosťami podľa § 241 ods. 2 BGB môže vzniknúť i osobám, ktoré nie sú zmluvnou stranou. Takýto záväzok vznikne najmä, ak si táto osoba nárokuje v mimoriadnej miere dôveru a podstatne tak ovplyvňuje konanie o uzavretí zmluvy“). Ani z jedného pravidla však článok 20 Modelových pravidiel pre online platformy o zodpovednosti prevádzkovateľa platformy za nesplnenie zmluvy nevyplýva.

³⁷ Základom je rozhodnutie *Case of Ker-Optika bt v. ÁNTSZ Dél-dunántúli Regionális Intézet* [2010-12-02]. Judgement of the Court of Justice of the European Union, 2010, C-108/09, riešiacie online predaj kontaktných šošoviek. Rozhodnutie je postavené na rozlíšení online predaja (podmienok predaja) a offline predaja (podmienok dodania). V prvom prípade je vnútroštátne obmedzenie neprípustné, v druhom prípade je prípustné.

³⁸ Bližšie pozri rozhodnutie *Case of Asociación Profesional Elite Taxi v. Uber Systems Spain, SL* [2017-12-20]. Judgement of the Court of Justice of the European Union, 2017, C-434/15 (a súvisiace rozhodnutia *Case of Uber France* [2018-04-10]. Judgement of the Court of Justice of the European Union, 2018, C-320/16; a *Case of Uber BV v. Richard Leipold* [2018-04-12]. Order of the President of the Court of Justice of the European Union, 2018, C-371/17) – sprostredkovateľská služba, akou je služba dotknutá v pôvodnom konaní, umožňujúca pomocou aplikácie pre smartfóny za odplatu sprostredkovať kontakt medzi neprofesionálnymi vodičmi používajúcimi vlastné vozidlo a osobami, ktoré sa potrebujú premiestniť po území mesta, musí byť považovaná za neoddeliteľne spojenú s prepravnou službou, a preto musí byť považovaná za „službu v oblasti dopravy“ v zmysle článku 58 ods. 1 *Zmluvy o fungovaní Európskej únie*. Takáto služba musí byť teda vylúčená z pôsobnosti článku 56 *Zmluvy o fungovaní Európskej únie*; *Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES z 12. decembra 2006 o službách na vnútornom trhu*. Ú. v. EÚ L 376, 2006-12-27, s. 36-68; a *Smernice 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode)*. Ú. v. EÚ L 178, 2000-07-17, s. 399-414.

³⁹ Bližšie pozri rozhodnutie *Case of YA, Airbnb Ireland UC, Hôtelière Turenne SAS, Association pour un hébergement et un tourisme professionnels (AHTOP), Valhotel* [2019-12-19]. Judgement of the Court of Justice of the European Union, 2019, C-390/18 – sprostredkovateľskú službu, ktorej predmetom je prostredníctvom elektronickej platformy za odmenu sprostredkovať kontakt medzi prípadnými nájomcami a prenajímateľmi, ktorí sú alebo

ných rozhodnutiach kritériom určenia, či ide o službu informačnej spoločnosti.⁴⁰ Kým v prípade Uber bola zistená natolko intenzívne, že viedla k záveru, že o službu informačnej spoločnosti sa nejedná, v prípade Airbnb bol s ohľadom na nižšiu mieru intenzity vyslovený opačný záver. Skúma sa totiž, nakoľko je činnosť platformy samostatnou sprostredkovateľskou službou (potom by sa jednalo o službu informačnej spoločnosti) a nakoľko je nedielnou zložkou plnenia konkrétnej zmluvy (v tomto prípade prepravnej alebo ubytovacej služby).⁴¹ Posúdenie sa uskutočňuje na základe celého radu kritérií; najmä sa však posudzuje, či platforma slúži na vytvorenie ponuky, ktorá by tu inak nebola, a aká je miera kontroly prevádzkovateľa platformy nad podmienkami poskytovania služieb, napríklad platforma stanovuje prinajmenšom maximálnu cenu, túto cenu od zákazníkov inkasuje, aby z nej následne časť vyplatila poskytovateľovi plnenia, vykonáva určitú kontrolu kvality plnenia a správania sa poskytovateľov plnenia, na základe ktorej môže prísť k ich vylúčeniu. Skutočnosť, že prevádzkovateľ platformy poskytuje ešte ďalšie služby, však nebráni faktu, že platforma je službou informačnej spoločnosti.

---

nie sú podnikateľmi ponúkajúcimi krátkodobé ubytovanie, a poskytovať aj určité množstvo doplnkových služieb k tejto sprostredkovateľskej službe, je nutné považovať za „službu informačnej spoločnosti“, na ktorú sa vzťahuje *Smernica 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode)*. Ú.v. EÚ L 178, 2000-07-17, s. 399-414.

⁴⁰ Pokiaľ platformy poskytujú „službu, ktorá sa bežne poskytuje za odmenu na diaľku prostredníctvom elektronického zariadenia a na individuálnu žiadosť príjemcu služieb“ (poskytnutie možnosti vzájomnej interakcie pre užívateľov platformy na strane dodávateľov a príjemcov služby), ide o poskytovanie služby informačnej spoločnosti, v dôsledku čoho nemôže byť predmetom predchádzajúceho povolenia alebo iných obdobných požiadaviek, ktoré sú špecificky a výlučne zamerané na takéto služby (článok 4 *Smernice 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode)*). Ú.v. EÚ L 178, 2000-07-17, s. 399-414).

⁴¹ Najmä v prípade Uberu sa pritom ponúkajú aj iné riešenia. Prevádzkovateľ platformy by mohol byť posudzovaný ako zamestnávateľ vodičov (ich činnosť by bola posudzovaná ako výkon závislej práce). V konkrétnom prípade však generálny advokát vznik pracovnoprávneho vzťahu medzi Uberom a vodičom vylúčil (stanovisko *Case of Asociación Profesional Elite Taxi v. Uber Systems Spain, SL* [2017-05-11]. Opinion of Advocate General Szpunar, 2017, C-434/15, ods. 52 a 54). Existuje však rad rozhodnutí súdov, ktoré pracovnoprávny vzťah dovodili, napríklad vo Veľkej Británii (rozsudok *Case of Aslam, Farrar and Others v. Uber* [2016-10-28]. Judgement of the London Employment Tribunal, 2016, No. 2202551/2015) či v Kalifornii (*Case of Barbara Ann Berwick v. Uber Technologies, Inc. and Rasier-CA, LLC* [2015-06-03]. Order of the California Labour Commissioner for the State of California, 2015, No. 11-46739 EK). Porovnaj tiež vo Francúzsku vo vzťahu k rozvozom jedla – *Arrêt n° 1737* [2018-11-28]. Cour de Cassation, 2018, 17-20.079.

V uvedených prípadoch rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie však nešlo vo svojej podstate o posúdenie zodpovednosti prevádzkovateľa platformy za poskytnutie plnenia zo zmluvy, ale týkali sa problému voľného pohybu služieb a možnosti regulácie povolení na poskytovanie služby na území členského štátu Európskej únie (predovšetkým interpretácie článku 3 ods. 4 smernice o elektronickom obchode a článkov 56 a 58 Zmluvy o fungovaní Európskej únie). Navyše tu nemožno prehliadnuť kritiku uvedeného prístupu. Ekonomická závislosť oboch činností nevyklučuje, že prevádzkovanie platformy je službou informačnej spoločnosti, ak naplní jej definičné znaky, pričom to nevyklučuje, aby prevádzkovateľ platformy bol zároveň poskytovateľom plnenia. V tomto kontexte je nutné rozlišovať online službu a faktické plnenie zmluvy.⁴²

Napriek tomu, že faktory, respektíve kritériá vytvárajúce deliacu čiaru medzi platformami v postavení sprostredkovateľov a platformami s významným vplyvom na dodávateľa sú pravdepodobne validným nástrojom takéhoto hodnotenia, vo vzťahu k zákazníkovi alebo tretiemu subjektu nie sú nástrojom jednoducho a jasne uchopiteľným a nie je úplne zrejmé, ktoré ukazovatele by mali byť zaradené medzi tie ťažiskové (posúdenie niektorých z nich si napríklad vyžaduje znalosť vnútorných procesov na platforme; nie je napríklad zrejmé, či možno pri posudzovaní prevažujúceho vplyvu platformy brať do úvahy tiež ekonomické faktory rozdelenia rizika, keďže možnosť ekonomického profitu platformy nesleduje vždy ekonomické riziko a z pohľadu subjektu stojaceho najbližšie k znášaniu rizika sa platforma javí ako takýto subjekt v prípade, ak aj poskytovateľ aj zákazník sú tzv. peers). Podobne napríklad Modelové pravidlá pre online platformy nedávajú bližší návod, ako kritériá vymedzenia vplyvu platformy posudzovať, aká je váha jednotlivých kritérií alebo či sa na ne nahliada ako na rovnocenné kritériá, splnenie koľkých z nich už odôvodňuje založenie priamej sekundárnej zodpovednosti platformy, a v neposlednom rade určitým prvkom neistoty a neurčitosti vo vzťahu k (potenciálnym) zákazníkom je i fakt, že zodpovednosť prevádzkovateľa platformy je odvislá od kontroly správania sa platformy na báze posúdenia modelu fungovania každej jednotlivkej platformy.

---

⁴² Bližšie pozri SCHAUB, M. Y. Why Uber Is an Information Society Service. *Journal of European Consumer and Market Law*. 2018, vol. 7, no. 3, s. 109-115. ISSN 2364-4710.

Zároveň si možno klásť otázku, či uvedené kritériá majú z vecného hľadiska skutočne takúto spoločnú zodpovednosť platformy a dodávateľa zakladať a kde hľadať ospravedlnenie takéhoto záveru?⁴³

Prevádzkovateľ platformy ako sprostredkovateľ nevytvára sám ponuku na trhu, len danú ponuku a dopyt koncentruje na jednom mieste, čím vytvára ľahší prístup k nim a ich jednoduchšie vzájomné prepojenie. Nemožno paušálne tvrdiť, že bez platformy by poskytovatelia služieb (ubytovania, prepravy) takéto služby vôbec neponúkali (i keď niektorých z nich by horšia prístupnosť k službe určite odradila), len by ich uskutočňovali inými, nie až tak efektívnymi či jednoduchými prostriedkami. Ponuku (teda i rozhodnutie niečo ponúkať) motivuje predovšetkým zisk, teda nenasýtený dopyt po danom plnení. Jednotlivé kritériá vplyvu prevádzkovateľa platformy na poskytovateľa jednotlivých plnení sú navyše zároveň požiadavkami zo strany zákazníkov (napríklad primeranosť ceny, kontrola plnenia v spojení s finančným tokom).⁴⁴ Nejde teda o to, že by mal prevádzkovateľ platformy snahu zneužívať svoje postavenie, ale ide o záujem zákazníkov, ktorí sú rovnako užívateľmi platformy, pre ktorých dochádza k sprostredkovaniu. Vo svojej podstate ide o ich vyvažovanie. Porovnávanie jednotlivých poskytovateľov, kontrola kvality ich plnení, ukladanie pokút, platobné funkcie – to všetko patrí dnes k typickým vedľajším plneniam prevádzkovateľa platformy.⁴⁵

Odôvodnením spoluzodpovednosti prevádzkovateľa platformy by teda malo byť skôr očakávanie zákazníkov, že prevádzkovateľ platformy za konkrétne plnenie ručí, že zaručuje jeho riadnosť a včasnosť,⁴⁶ nie teda iba samotná miera vplyvu.

⁴³ Kriticky k uvedenému trendu pozri bližšie MAULTZSCH, F. Contractual Liability of Online Platform Operators: European Proposals and Established Principles. *European Review of Contract Law* [online]. 2018, vol. 14, no. 3, s. 209 a nasl. [cit. 2020-09-01]. ISSN 1614-9939. Dostupné na: <https://doi.org/10.1515/ercl-2018-1013>.

⁴⁴ Bližšie pozri HULMÁK, M. Soukromoprávní regulace platformem. In: K. CSACH, ed. *Ad hoc legislativa v súkromnom práve*. 1. vyd. Praha: Leges, 2019, s. 185-202. ISBN 978-80-7502-422-0.

⁴⁵ Bližšie pozri RODRÍGUEZ de las HERAS BALLELL, T. The Legal Anatomy of Electronic Platforms: A Prior Study to Assess the Need of a Law of Platforms in the EU. *The Italian Law Journal*. 2017, vol. 3, no. 1, s. 167. ISSN 2421-2156.

⁴⁶ Porovnaj SØRENSEN, M. J. Intermediary Platforms – The Contractual Legal Framework. *Nordic Journal of Commercial Law* [online]. 2018, no. 1, s. 85 [cit. 2020-09-01]. ISSN 1459-9686. Dostupné na: <https://doi.org/10.5278/ojs.njcl.v0i1.2485>.

Záver

Napriek tomu, že platformy nám do životov (či už osobných alebo pracovných) vošli relatívne nedávno, stali sa spolu s témou umelej inteligencie „šlágram“ dnešnej doby i medzi právnikmi. Bolo iba otázkou času, kedy sa aj vo vzťahu k platformám využívajúcim benefity prístupu na trh začne uvažovať o určitej forme osobitnej regulácie, či prípadne aspoň o možnosti aplikácie existujúcich pravidiel na špecifický trojstranný vzťah platformy a jej užívateľov.

V rámci výseku právnych otázok spojených s fungovaním platformy, zameraného v našom príspevku na platformu ako subjekt, ktorému by mohla byť pričítaná zodpovednosť za nesplnenie zmluvy medzi dodávateľom a zákazníkom, je problematika regulácie značne diskutovanou témou.

Bol pripravený návrh Modelových pravidiel pre online platformy, ktorý, odvíjajúc reguláciu od vplyvu platformy na dodávateľa, hodnoteného súborom ukazovateľov, ukladá prevádzkovateľovi platformy spoločnú zodpovednosť s dodávateľom za nesplnenie dodávateľsko-zákazníckej zmluvy.

Najväčším rizikom takto nastavenej regulácie sú pružné, no zároveň kogentné pravidlá spoluzodpovednosti prevádzkovateľa platformy v prípade prevládajúceho vplyvu na poskytovateľa plnenia. Na jednej strane platí, že prevádzkovateľ platformy iba obmedzene zodpovedá za obsah dodaný používateľom, na druhej strane má však niest zodpovednosť za riadnosť a včasnosť poskytovaných služieb a tovaru, a to bez možnosti zmluvného odchýlenia sa od tohto pravidla. Ak pripustíme, že prevládajúci vplyv prevádzkovateľa platformy na činnosť poskytovateľa plnenia má zakladať spoluzodpovednosť za plnenie zmluvy, mal by sa takýto záver presadzovať aj v prípade iných subjektov, u ktorých je možné prevládajúci vplyv na poskytovateľa plnenia identifikovať (franšízy, koncernové štruktúry a podobne).⁴⁷

Flexibilné, nevýlučné kritériá, ktoré sa presadzujú v návrhoch regulácie zodpovednosti platformy za nesplnenie dodávateľsko-zákazníckej

---

⁴⁷ Bližšie pozri HULMÁK, M. Soukromoprávní regulace platform. In: K. CSACH, ed. *Ad hoc legislativa v súkromnom práve*. 1. vyd. Praha: Leges, 2019, s. 185-202. ISBN 978-80-7502-422-0.

zmluvy, môžu len ťažko prispieť k právnej istote, ktorú by sme v tak zásadnej otázke mali vyžadovať.⁴⁸

Zoznam bibliografických odkazov

Arrêt n° 1737 [2018-11-28]. Cour de Cassation, 2018, 17-20.079.

Bürgerliches Gesetzbuch (BGB) [2020-03-19]. BGBl. I S. 540.

BUSCH, Ch., G. DANNEMANN, H. SCHULTE-NÖLKE, A. WIEWIÓROWSKA-DOMAGALSKA a F. ZOLL. Discussion Draft of a Directive on Online Intermediary Platforms. *Journal of European Consumer and Market Law*. 2016, vol. 5, no. 4, s. 164-169. ISSN 2364-4710.

BUSCH, Ch., H. SCHULTE-NÖLKE, A. WIEWIÓROWSKA-DOMAGALSKA a F. ZOLL. The Rise of the Platform Economy: A New Challenge for EU Consumer Law?. *Journal of European Consumer and Market Law*. 2016, vol. 5, no. 1, s. 3-10. ISSN 2364-4710.

Case of Aslam, Farrar and Others v. Uber [2016-10-28]. Judgement of the London Employment Tribunal, 2016, No. 2202551/2015.

Case of Asociación Profesional Elite Taxi v. Uber Systems Spain, SL [2017-12-20]. Judgement of the Court of Justice of the European Union, 2017, C-434/15.

Case of Asociación Profesional Elite Taxi v. Uber Systems Spain, SL [2017-05-11]. Opinion of Advocate General Szpunar, 2017, C-434/15.

Case of Barbara Ann Berwick v. Uber Technologies, Inc. and Rasier-CA, LLC [2015-06-03]. Order of the California Labour Commissioner for the State of California, 2015, No. 11-46739 EK.

Case of Ker-Optika bt v. ÁNTSZ Dél-dunántúli Regionális Intézete [2010-12-02]. Judgement of the Court of Justice of the European Union, 2010, C-108/09.

---

⁴⁸ Zhodne kriticky pozri bližšie MAULTZSCH, F. Contractual Liability of Online Platform Operators: European Proposals and Established Principles. *European Review of Contract Law* [online]. 2018, vol. 14, no. 3, s. 209 a nasl. [cit. 2020-09-01]. ISSN 1614-9939. Dostupné na: <https://doi.org/10.1515/ercl-2018-1013>. Autor navrhuje obmedziť aplikáciu Modelových pravidiel pre online platformy na prípady, kedy prevádzkovateľ platformy vystupuje vo vzťahoch dvoch spotrebiteľov a nesie všetky riziká z uzavretej zmluvy podľa internej dohody s poskytovateľom plnenia.

- Case of Sabrina Wathelet v. Garage Bietheres & Fils SPRL* [2016-11-09]. Judgement of the Court of Justice of the European Union, 2016, C-149/15.
- Case of Uber BV v. Richard Leipold* [2018-04-12]. Order of the President of the Court of Justice of the European Union, 2018, C-371/17.
- Case of Uber France* [2018-04-10]. Judgement of the Court of Justice of the European Union, 2018, C-320/16.
- Case of YA, Airbnb Ireland UC, Hôtelière Turenne SAS, Association pour un hébergement et un tourisme professionnels (AHTOP), Valhotel* [2019-12-19]. Judgement of the Court of Justice of the European Union, 2019, C-390/18.
- Code de la consommation.*
- ENGERT, A. Digitale Plattformen. *Archiv für die civilistische Praxis* [online]. 2018, Jg. 218, Nr. 2-4, s. 304-376 [cit. 2020-09-01]. ISSN 0003-8997. Dostupné na: <https://doi.org/10.1628/acp-2018-0013>.
- FILISTRUCCHI, L., D. GERADIN, E. van DAMME a P. AFFELDT. Market Definition in Two-sided Markets: Theory and Practice. *Journal of Competition Law and Economics* [online]. 2014, vol. 10, no. 2, s. 293-339 [cit. 2020-09-01]. ISSN 1744-6422. Dostupné na: <https://doi.org/10.1093/joclec/nhu007>.
- FROSIO, G. F. Reforming Intermediary Liability in the Platform Economy: A European Digital Single Market Strategy. *Northwestern University Law Review* [online]. 2017, vol. 112, s. 19-46 [cit. 2020-09-01]. ISSN 0029-3571. Dostupné na: <https://doi.org/10.31235/osf.io/w7fxv>.
- HONG, X. Regulation of E-commerce Intermediaries: An International Perspective. *Comparative Law Journal of the Pacific: Trade Development through Harmonization of Commercial Law*. 2015, vol. 19, s. 365-392. Hors Serie. ISSN 2703-4666.
- HULMÁK, M. Soukromoprávní regulace platforem. In: K. CSACH, ed. *Ad hoc legislativa v súkromnom práve*. 1. vyd. Praha: Leges, 2019, s. 185-202. ISBN 978-80-7502-422-0.
- JURČOVÁ, M. a M. NOVOTNÁ. Od spoločného kúpneho práva k digitálnej Európe. In: P. VOJČÍK, V. FILIČKO a P. KOROMHÁZ, eds. *Košické dni súkromného práva I*. 1. vyd. Košice: Univerzita Pavla Jozefa Šafárika

- v Košiciach, Katedra občianskeho práva, 2016, s. 126-138. ISBN 978-80-8152-400-4.
- JURČOVÁ, M. a M. NOVOTNÁ. Zodpovednosť prevádzkovateľa kolaboračnej platformy vo svetle diskusného návrhu smernice o online sprostredkovateľských platformách. In: J. SUCHOŽA, J. HUSÁR a R. HUČKOVÁ, eds. *Právo, obchod, ekonomika VII.* 1. vyd. Košice: Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, 2017, s. 211-224. ISBN 978-80-8152-528-5.
- JURČOVÁ, M. Zdieľaná ekonomika a platformy. In: D. LENGYELOVÁ, ed. *Právny pluralizmus a pojem práva.* 1. vyd. Bratislava: Slovak Academic Press, 2017, s. 245-253. ISBN 978-80-89607-57-0.
- JURČOVÁ, M., M. NOVOTNÁ, Z. ADAMOVÁ a R. DOBROVODSKÝ. Kúpne zmluvy uzatvárané on-line a kúpa digitálneho obsahu – úvahy o novej regulácii. *Právny obzor.* 2017, roč. 100, č. 2, s. 143-161. ISSN 0032-6984.
- LANGHANKE, C. a M. SCHMIDT-KESSEL. Consumer Data as Consideration. *Journal of European Consumer and Market Law.* 2015, vol. 4, no. 6, s. 218-223. ISSN 2364-4710.
- Lei n.º 45/2018 Regime jurídico da atividade de transporte individual e remunerado de passageiros em veículos descaracterizados a partir de plataforma eletrónica* [2018-08-10].
- Loi n° 2016-1321 pour une République numérique* [2016-10-07].
- Loi pour la République numérique – Projet de loi n° 3318* [2015-12-09].
- MAK, V. Private Law Perspectives on Platform Services: Airbnb: Home Rentals between AYOR and NIMBY. *Journal of European Consumer and Market Law.* 2016, vol. 5, no. 1, s. 19-25. ISSN 2364-4710.
- MAULTZSCH, F. Contractual Liability of Online Platform Operators: European Proposals and Established Principles. *European Review of Contract Law* [online]. 2018, vol. 14, no. 3, s. 209-240 [cit. 2020-09-01]. ISSN 1614-9939. Dostupné na: <https://doi.org/10.1515/ercl-2018-1013>.
- MELZER, F., P. TÉGL, et al. *Občanský zákoník: Velký komentář: § 2894 – 3081: Svazek IX.* 1. vyd. Praha: Leges, 2018. 1696 s. ISBN 978-80-7502-199-1.

- Model Rules on Online Platforms. In: *European Law Institute* [online]. 2020 [cit. 2020-09-01]. Dostupné na: <https://www.europeanlawinstitute.eu/projects-publications/completed-projects-old/online-platforms/>.
- Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov). Ú.v. EÚ L 119, 2016-05-04, s. 1-88.
- Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/1150 z 20. júna 2019 o podpore spravodlivosti a transparentnosti pre komerčných používateľov online sprostredkovateľských služieb. Ú.v. EÚ L 186, 2019-07-11, s. 57-79.
- Online Consumer Reviews – Principles and Requirements for Their Collection, Moderation and Publication* [online]. 2018-06-11, ISO 20488: 2018 [cit. 2020-09-01]. Dostupné na: <https://doi.org/10.3403/30344915>.
- ØSTERGAARD, K. a S. SANDFELD JAKOBSEN. Platform Intermediaries in the Sharing Economy: Questions of Liability and Remedy. *Nordic Journal of Commercial Law* [online]. 2019, no. 1, s. 20-41 [cit. 2020-09-01]. ISSN 1459-9686. Dostupné na: <https://doi.org/10.5278/ojs.njcl.v0i1.3299>.
- Proposta di legge n. 3564* [2016-01-27].
- RODRÍGUEZ de las HERAS BALLELL, T. The Legal Anatomy of Electronic Platforms: A Prior Study to Assess the Need of a Law of Platforms in the EU. *The Italian Law Journal*. 2017, vol. 3, no. 1, s. 149-176. ISSN 2421-2156.
- RYSMAN, M. The Economics of Two-sided Markets. *Journal of Economic Perspectives* [online]. 2009, vol. 23, no. 3, s. 125-143 [cit. 2020-09-01]. ISSN 0895-3309. Dostupné na: <https://doi.org/10.1257/jep.23.3.125>.
- SCHAUB, M. Y. Why Uber Is an Information Society Service. *Journal of European Consumer and Market Law*. 2018, vol. 7, no. 3, s. 109-115. ISSN 2364-4710.

Smernica 1999/44/ES Európskeho parlamentu a Rady z 25. mája 1999 o určitých aspektoch predaja spotrebného tovaru a záruk na spotrebný tovar. Ú.v. EÚ L 171, 1999-07-07, s. 223-227.

Smernica 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode). Ú.v. EÚ L 178, 2000-07-17, s. 399-414.

Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/2302 z 25. novembra 2015 o balíkoch cestovných služieb a spojených cestovných službách, ktorou sa mení nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 a smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ a ktorou sa zrušuje smernica Rady 90/314/EHS. Ú.v. EÚ L 326, 2015-12-11, s. 1-33.

Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/2366 z 25. novembra 2015 o platobných službách na vnútornom trhu, ktorou sa menia smernice 2002/65/ES, 2009/110/ES a 2013/36/EÚ a nariadenie (EÚ) č. 1093/2010 a ktorou sa zrušuje smernica 2007/64/ES. Ú.v. EÚ L 337, 2015-12-23, s. 35-127.

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES z 12. decembra 2006 o službách na vnútornom trhu. Ú.v. EÚ L 376, 2006-12-27, s. 36-68.

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011 o právach spotrebiteľov, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 93/13/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES a ktorou sa zrušuje smernica Rady 85/577/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES. Ú.v. EÚ L 304, 2011-11-22, s. 64-88.

SØRENSEN, M. J. Intermediary Platforms – The Contractual Legal Framework. *Nordic Journal of Commercial Law* [online]. 2018, no. 1, s. 62-90 [cit. 2020-09-01]. ISSN 1459-9686. Dostupné na: <https://doi.org/10.5278/ojs.njcl.v0i1.2485>.

SØRENSEN, M. J. Private Law Perspectives on Platform Services: Uber – a Business Model in Search of a New Contractual Legal Frame?. *Journal of European Consumer and Market Law*. 2016, vol. 5, no. 1, s. 15-19. ISSN 2364-4710.

TROJČÁKOVÁ, V. Pričítanie škody spôsobenej pomocníkom; Zodpovednosť na pomedzí porušenia zmluvnej povinnosti a deliktu. In: Z. NE-

VOLNÁ a D. HLOBÍKOVÁ, eds. *Porušenie zmluvných povinností v súkromnom práve a jeho následky*. 1. vyd. Trnava: Trnavská univerzita v Trnave, Právnická fakulta, 2018, s. 154-178. ISBN 978-80-568-0104-8.

TROJČÁKOVÁ, V. *Zodpovednosť za škodu voči tretím osobám spôsobenú pomocníkom a poistenie zodpovednosti za škodu*. *Súkromné právo*. 2019, roč. 5, č. 6, s. 244-251. ISSN 1339-8652.

Zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov.
Zmluva o fungovaní Európskej únie.

Doc. JUDr. Marianna Novotná, Ph.D.

Právnická fakulta
Trnavská univerzita v Trnave
Kollárova 10
917 01 Trnava
Slovenská republika
marianna.novotna@gmail.com

 <https://orcid.org/0000-0001-7725-0102>

Doc. JUDr. Milan Hulmák, Ph.D.

Právnická fakulta
Univerzita Palackého v Olomouci
Třída 17. listopadu 8
771 11 Olomouc
Česká republika
milan.hulmak@upol.cz

 <https://orcid.org/0000-0002-6361-1162>